

Pondelok prvého týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na pondelok prvého týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú: zrieknuť sa hriechu je zisk; vidieť Krista v iných; Nebo pre tých, ktorí všetko prijímajú od Boha.

10.03.2025

„PÁNOVÉ PRÍKAZY sú správne, potešujú srdce,“ spieva žalmista, „Pánove prikázania sú čisté, dávajú svetlo očiam“ (Ž 19, 9). Radosť srdcu

a svetlo očiam: to sú plody, ktoré nám Pán pripravil, ak sa počas tohto pôstu otvoríme jeho obráteniu. Boh chce, aby sme boli šťastní, ako nám pripomína prvý bod Katechizmu Katolíckej cirkvi: „Nekonečne dokonalý a sám v sebe blažený Boh podľa číro dobrotivého rozhodnutia slobodne stvoril človeka, aby mu dal účasť na svojom blaženom živote“^[1].

Chceme ho prosiť o svetlo, aby sme nezostali len na povrchu vecí, ľudí, našich úloh. Obrátiť sa znamená pozrieť sa novým spôsobom na to, čo sme už mnohokrát videli. Je to Duch Svätý, ktorý môže očistiť naše oči a očistiť naše srdce, aby sme lepšie milovali Boha a druhých.

Nepriateľská lož spočíva v tom, že nás podozrieva, že Boh od nás žiada len to, aby sme sa zriekli. Zrieknutie sa hriechu je však vždy ziskom, nevýslovným prínosom. „Obeta je len zdanlivá: lebo takýmto životom (...) sa človek oslobodzuje od mnohých

otroctiev a darí sa mu v hĺbke srdca vychutnávať celú Božiu lásku“^[2].

„Pôst je nový začiatok, cesta, ktorá nás vedie k istému cieľu: Veľkej noci, Kristovmu víťazstvu nad smrťou. A v tomto čase vždy dostávame silnú výzvu k obráteniu: kresťan je povolaný vrátiť sa k Bohu *celým srdcom* (Jl 2, 12), neuspokojiť sa s priemerným životom, ale rásť v priateľstve s Pánom (...). Pôstne obdobie je priaznivým časom na zintenzívnenie života ducha“^[3].

„BOL SOM HLADNÝ a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť, bol som cudzinec a prijali ste ma“ (Mt 25, 35). Ježiš hovorí učeníkom, že takto sa správa ten, kto bude nakoniec započítaný medzi blahoslavených. Svätý Pavol zasa píše Efezanom: „Nikdy neprestávam za vás ďakovať a

pamätám na vás vo svojich modlitbách“ (Ef 1, 16). Boh nám dal jasne najavo, že na nás čaká v každom človeku, ktorého stretneme; vedieť to je dostatočný dôvod na vďačnosť. Ak sa otvoríme jeho milosti, naučíme sa objavovať stopy Božieho obrazu v každej duši, najmä v tých, ktorí sú v núdzi. Vedomie, že Pán nielenže miluje toho spoločníka, toho priateľa alebo toho príbuzného, ale je v nich dokonca prítomný, je povzbudením, aby sme tam hľadali tvár Ježiša Krista. Ľudia okolo nás sú darom od Boha.

Akoby to nestačilo, Ježiš Kristus nám prisľúbil, že on sám bude skrze nás milovať ľudí: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste to urobili“ (Mt 25, 40). Boh nás nabáda, aby sme všade, kde sme, prinášali lásku, porozumenie a pokoj. V tomto úsilí môže byť dobrým začiatkom už úsmev; často toto gesto zmení deň

človeka, ktorý ho prijme.

„Nezabúdaj, že niekedy potrebujeme mať po svojom boku usmievavé tváre“^[4], píše svätý Josemaría. Aby sme mohli byť šíriteľmi pokoja a radosti okolo seba, musíme ich najprv nosiť v sebe. V tomto zmysle je dôležité byť veľmi úprimný k Bohu, k sebe samému a k tým, ktorí nám pomáhajú. „Nebojme sa byť úprimní, hovoriť pravdu, počúvať pravdu, byť spokojní s pravdou. Potom budeme schopní milovať (...). Pokrytectvo sa bojí pravdy. Radšej sa pretvaruje, ako by mala byť sama sebou“^[5]. Aby sme nasýtili hladného, dali napiť smädnému a prijali pútnika, je dôležité predovšetkým upokojiť svoje vnútro; žiť s pokojom, ktorý nám umožní vidieť Krista v iných.

„POĎTE, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás

pripravené od stvorenia sveta“ (Mt 25, 34). V istom zmysle „posledný súd už pôsobí, začína sa už teraz v priebehu našej existencie. Tento súd sa vynáša v každom okamihu života ako potvrdenie nášho prijatia vo viere prítomnej a pôsobiacej spásy v Kristovi, alebo našej nevery s následnou uzavretosťou“^[6]. Existuje riziko, že túto cestu budeme považovať za boj o to, aby nás Boh miloval, bez toho, aby sme si uvedomili, že v skutočnosti je jeho láska večná a predchádza nás samých. Takto sa lepšie chápe, že „peklo spočíva formálne v tom, že človek nechce nič prijať, v tom, že chce byť samostatný. Je to výraz uzavretia sa do seba samého (...). Naopak, byť zhora, to, čo nazývame Nebom, (...) je v podstate to, čo človek neurobil a nemôže urobiť sám“^[7].

Protipólom tohto postoja sú nároky dvoch synov v podobenstve o milosrdnom otcovi. Mladší syn žiada:

„Otec, daj mi časť majetku, ktorá mi patrí“ (Lk 15, 12). Starší naopak vyčíta: „Nikdy si mi nedal ani kozliatko, aby som sa zabavil so svojimi priateľmi“ (Lk 15, 29). Obaja vypočítavajú, čo si podľa nich zaslúžia, ale mýlia sa. Mladší, ktorý sa vracia kajúcne, ani nedokončí vetu, keď mu otec povie: „Rýchlo prineste najlepšie šaty a oblečte ho! Dajte mu prsteň na ruku a obuv na nohy! Privedte vykrmené teľa a zabite ho. Jedzme a veselo hodujme“ (Lk 15, 21-22). Najstaršiemu sa sľubuje ešte viac: „Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje“ (Lk 15, 31). Potom sa naučia prijímať a môžu ísť do neba, aby prijali nekonečnú Božiu lásku na celú večnosť. V túžbe nechať Boha pôsobiť v našich dušiach sa môžeme pripojiť k modlitbe svätého Josemaríu: „Pane, áno, s pomocou našej nebeskej Matky budeme verní, budeme pokorní a nikdy nezabudneme, že naše nohy sú z hlíny a že všetko, čo v nás žiari, je

tvoje, je to milosť, je to zbožštenie,
ktoré nám dávaš, lebo to chceš, lebo
si dobrý“^[8]__.

^[1]__ *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod
1.

^[2]__ Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod
84.

^[3]__ František, *Správa*, 18-X-2016.

^[4]__ Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 57.

^[5]__ František, *Audiencia*, 25-VIII-2021.

^[6]__ František, *Audiencia*, 11-XII-2013.

^[7]__ Joseph Ratzinger, *Introducción al
cristianismo*, Sígueme, s. 259 (preklad
do slovenčiny: *Úvod do kresťanstva*).

^[8]__ Svätý Josemaría, *Listy 2*, bod 62.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-
prveho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-prveho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(16.08.2025)